

Gottfried Weiss

Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis M. Gothofredus Weiß ... Ad Funus Consulare, simulque Professorium, Quod ... Dn: Jacobo Lembken/ Icto ... Omnes omnium ordinem Cives Academicos peramanter invitat : [PP. Rostochii Anno. 1693. d. 3. Martii.]

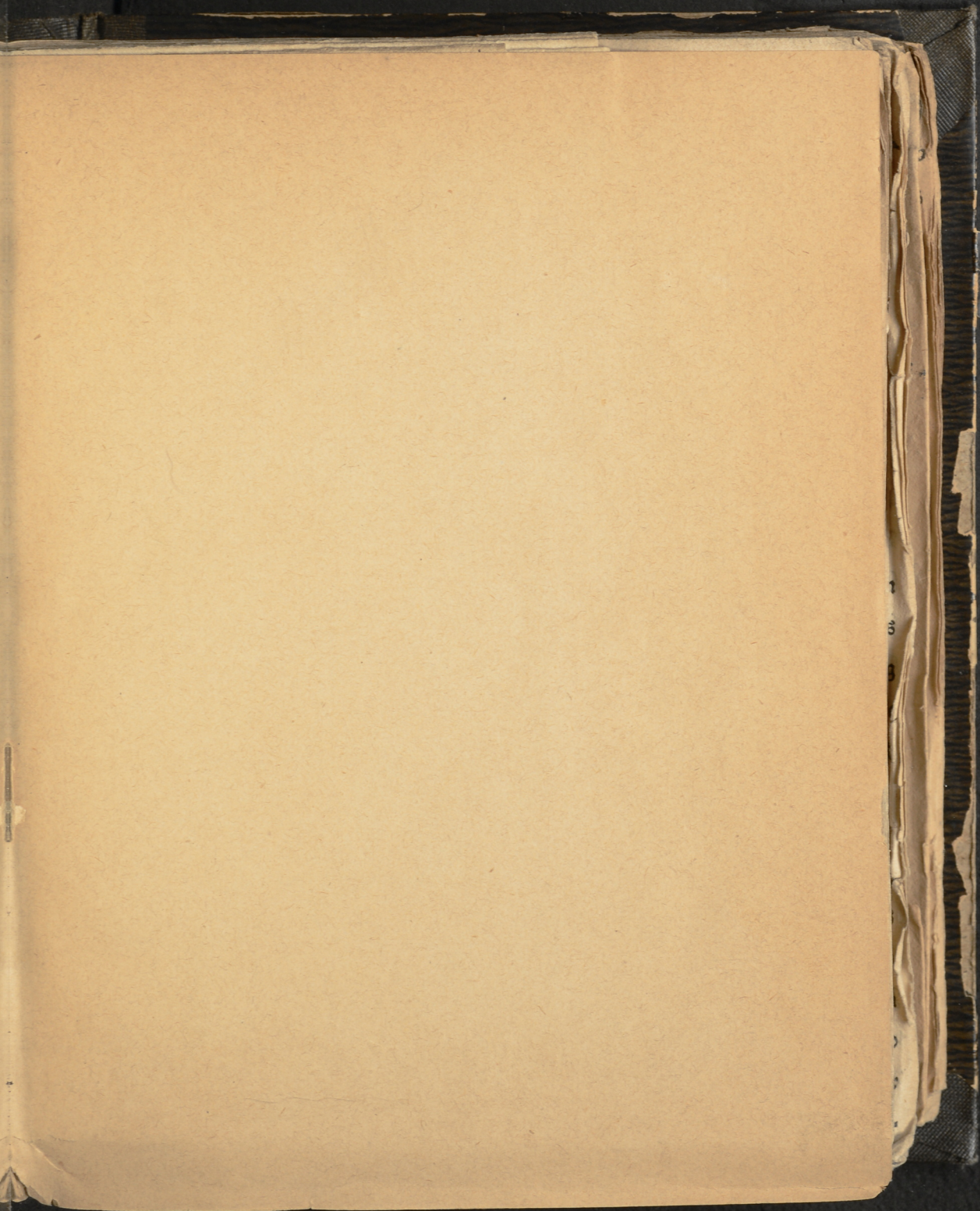
Rostochii: Wepplingius, 1693

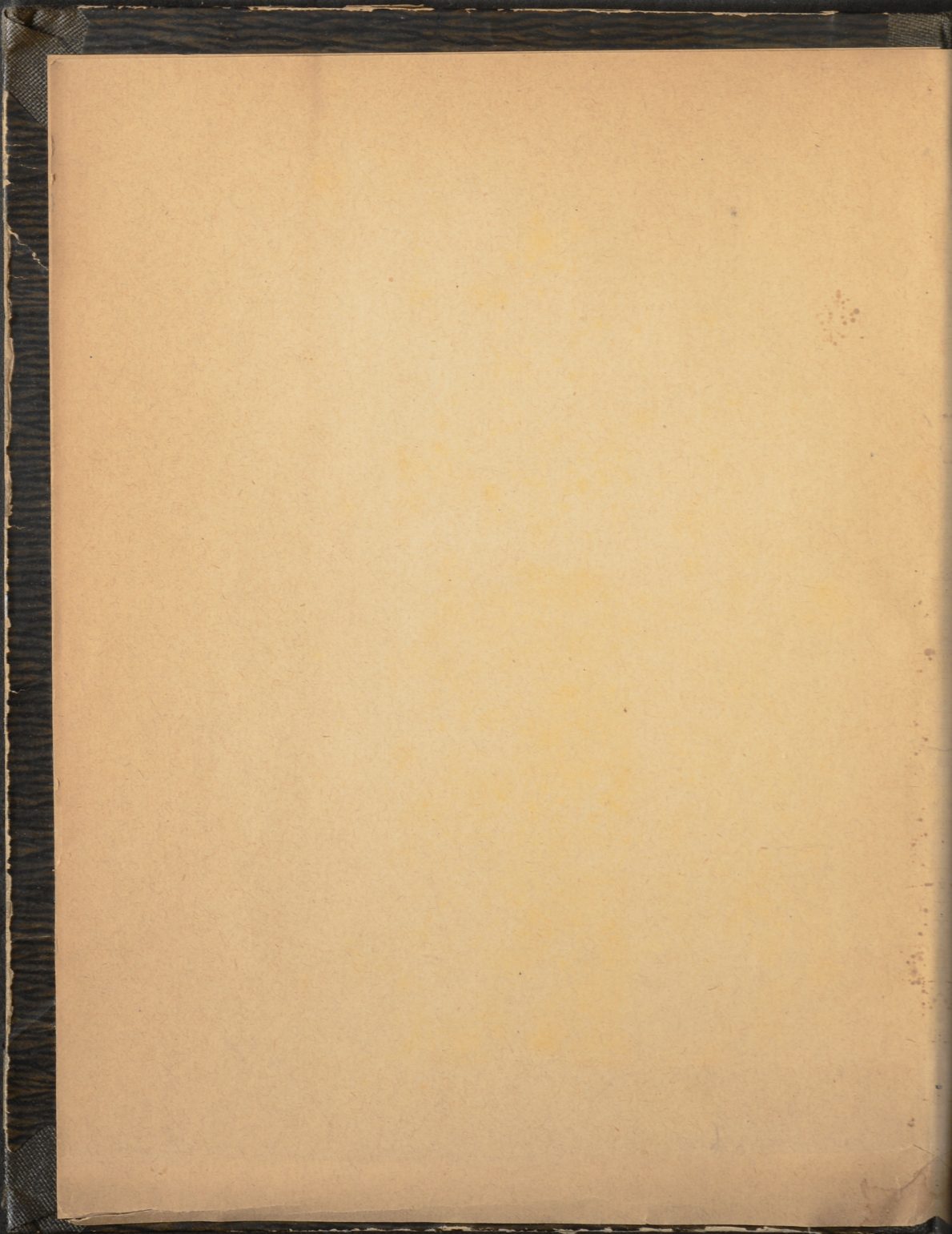
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn756285127>

Druck Freier Zugang

Vol. 241. (3.) <SON>

PROGRAMMA

²⁰⁰
RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

M. GOTHOFREDUS *Weiß*/

Gr. L. P. P. Facult. suæ h. t. DECANUS,

& ad D. Nicolai Ecclesiastes,

AD

Funus Consulare, simulqve

Professorium,

^{quod}

NOBILISSIMO, AMPLISSIMO, CONSULTIS-
SIMO Atq; EXCELLENTISSIMO VIRO.

DN: JACOBO

Lembken /

JCro & Antecessori Academiae, Republicæ

etiam Rostochiensis Consili, celeberrimo,

gravissimo,

Mœstissima Vidua hodie parat,

Omnes omnium ordinem Cives Academicos

peramanter invitat.

ROSTOCHII, Typis JOH. WEPPLINGII, Univ. Typogr.

Felicem imo felicissimum esse illorum statum atque sortem, qui corporeis vinculis liberati, beato discessu terris hisce, omniq; simul molestiâ & miseriâ valere iussis, ad amœniora transire, cœlitumque inferri consortio possunt, certissimè scimus, quorum mentibus Christianæ doctrinæ jubar illuxit. Gentiles tamen

etiam subobscuram quendam futuræ post mortem vitæ notitiam adsecutos esse, vel fabulæ eorum testantur, quibus ita cudendis, non à traditionibus solum, sed naturali etiam ratiocinio, animæ post mortem immortalitatis, aliquali dubioque indice, ansa sumpta est. Unde felicitatem omnem & delicias incomparabiles sibi per dulce quasi somnium imaginati, haut levi iisdem perfruendi desiderio acti sunt. De campis Elysiis, aut Elysiis viretis, *ἠδὲ τὴν λύσιν τῶν κακῶν*, à solutione omnium malorum, juxta nonnullos (si non Eliæ atque Elisæi fortè sacris & miraculis, raptuque hujus potissimum, toto orbe celebrato; cum ante tempora divinissimorum horum Prophetarum, nomina Elysiorum cognita haut fuerint) ita dictis, quid non fabulantur Poëtæ, illorumque omnium Antesignanus & Patriarcha Homerus præcipuè. Esse nimirum quasdam in Oceano insulas, ad quas post mortem deferantur eorum animæ, qui sanctè religiosèque vixerint. Ibi eos inter se jucundissimè ac suavissimè vivere, in amœnissimo quodam prato, quod gemmeâ florum, oculis naribusque gratissimorum varietate

rietate perpetuò distinctum picturatumque sit. Nunquam non illic nitere cœlum, frondere arbores, pubescere herbas, ridere omnia. Spirare assiduè mollissimos Favonios, quorum flabellis arborum comæ leniter ventilatæ, placidissimo murmure, auribus blandiantur, & quæ alia sunt, miram suavitatem spirantia. Audiamus Veneris Vatem, vivis coloribus in tabulâ quasi campos eos depingentem. Ita vero ille:

Nos manet Oceanus circum vagus: arva, beata

Petamus arva, divites & insulas:

Reddit ubi Cererem tellus inarata quotannis,

Et imputata floret usq; vinea.

Germinat & nunquam fallentis termes oliva,

Suamq; pulla ficus ornat arborem:

Mellea cara manant ex ilice, montibus altis

Levis crepante lymphæ desilit pede.

Illis injussa veniunt ad mœtra capelle,

Refertq; tenta grex amicus ubera:

Nec versperitinus circumgemit ursus ovile,

Nec intumescit alta viperis humus.

Pluraq; felices mirabimur.

Quo spectant etiam apud Maronem illa:

Amissum ne crede diem, sunt altera nobis

Sidera, sunt orbes alii, lumenque videbis

Purius, Elysiumque magis mirare solem

Cultoresque pios &c.

Hausisse Theologiam suam Gentiles primitus ex Hebræis, & sacrarum literarum quoque monumentis, (ut in omnia aliâ detortis) à Poëtis autem sub fabularum

larum involucris & integumentis exhibitam eam, il-
lasque adeo non pro nudis otiosorum hominum inven-
tis promiscuè habendas esse, satis constat. Hinc per
campos etiam hosce, nihil aliud quàm malè intellectum
paradisum designaverunt, fortunatasque illas insulas &
beatorum sedem, omnibus deliciis abundantem, in his
quesiverunt. Prout e. g. ignis à Prometheo cœlo sub-
ductus, nihil aliud, quàm divinitatis affectatio in Ada-
mo; aurea illa tantò opere deprædicata ætas, nil nisi sta-
tus innocentia; ita campi Elysi quid nisi umbra Pa-
radisi illius sunt, Protoplastis ab ipso rerum Opifice Deo
concessi. Occasionem præterea speculationibus ejus-
modi præbuit, immortalitatis mortem excipientis opinio:
superesse enim animam à corpore solutam sicubi sta-
tuerunt, receptacula verò certa adsignare, deficiente
naturalis luminis adjumento nequiverunt, tum in fa-
bulis rem omnem desiisse mirum non est, quandoqui-
dem veritatis divinæ revelatæ radios haut admiserunt.
Egregia planè in promptu sunt Gentilium sapientum
testimonia, ab aliis jam studiosè collecta, quibus su-
peritites manere, inque alium quendam ex his locis de-
ferri morientium animas, illi, utut plerumque hæsitabi-
bundi testati sunt. Sapientissimus mortalium Oracu-
li judicio Socrates, ita introducit à Tullio Tusculan.
quæst. lib. 1. loquens: *Magna me spes tenet, judices, benè mihi
evenire, quod mittar ad mortem. Necessè est enim sit
alterum de duobus, ut aut sensus omnino mors auferat,
aut in alium quendam locum ex his locis morte migretur.
Quamobrem, sive sensus extinguitur, morsque ei somno
similis est, qui nonnunquam etiam sine visis somniorum, pla-
tatissimam quietem affert, Dii boni, quod lucri est emori;
aut quam multi dies reperiri possunt, qui tali nocte ante,
ponam.*

Ponantur? Cui similis futura est perpetuitas, omnis consequentis temporis? quis me beator? Et morti jam vicinus Idem ita inter amicos differebat: Si quid aliquando pure sumus intellecturi, recedere à corpore oportet, atque ipsam mentem res ipsas speculari. Et tunc ut adparet, compotes futurum sumus ejus quod affectamus, cujusque nos amatores profitemur; cum videlicet mortui fuerimus, minimè verò dum vivimus. Non aliter imò disertius adhuc, multoque confidentius Plato discipulus Socratis in Axiocho: Transis itaque, inquit, non in mortem Axioche, sed in immortalitatem; non in amissionem bonorum, sed in sinceriores eorundem perceptionem; nec ad voluptates mortali confusas corpori, sed ab omnibus prorsus molestiis purgatas. Huc enim, hoc solutus corpore proficisceris, ubi requieta lataque omnia, & nulla fatiscencia senectà. Tranquillam illic perages vitam, & ab omnibus liberam incommodis. Nec sine rationibus summus hic Philolophus id adserere videri voluit, in quibus sedulo colligendis Cicero occupatur in 1. Tuscul. libro, disputationum de animæ immortalitate summias continente, ubi quoad hoc negotium, præ reliquis omnibus de explanatione hujus difficultatis sollicitis, palmam Platoni tribuit, tantamque ei fidem habet, ut cum eo hic errare malit, quàm cum aliis vera sentire. Quamquam, si dicendum quod res est, non nisi probabiliter inducere & inclinare argumenta ibidem congesta, & quidem præcipua, maximique censenda ponderis, utpote à functionum animæ præstantiâ, & à materiæ commercio immunitate ducta; intellectum verò determinare & apodicticè cogere haut posse deprehendantur. Certè animam corpori organico à Deo Creatore, non intentione dissolutionis seu separationis, sed in omne ævum duraturæ unionis inspiratam, nec ante & extra, sed demum

num post lapsum solutioni tali factam obnoxiam, & sic
ex corpore egressuram, inq; certo diversoq; statu & lo-
copositam, in illud aliquando regressuram, omnino ne-
scit ratio. Inde q; dubia adeo plurimorum ex sapienti-
bus Gentilium hâc de re, & ipsius quoq; Ciceronis sen-
tentia est. Cui enim ignota sunt illa ejus sub personâ
Attici: *Evolvi diligenter librum Platonis, qui est de animo,
sed nescio, quomodo dum lego assentior, cum posui librum,
& mecum ipse de immortalitate animorum ceppi cogitare,
assensio omnis illa elabitur.* Quàm dubius hæsit Seneca,
utut interdum insignem animi fiduciam verbis prodat?
*Et fortasse, inquit Epistolâ 63. super mortem Amici con-
solatoriâ, si modo sapientum vera fama est, recipitq; nos ali-
quis locus, quem putamus periiisse premissus est.* Unde ali-
bi passim demotritæa illa inculcat: *Ut lucerna nibilo
pejus est, cum extincta est, quàm anteqvam accen-
deretur, ita homo anteqvam vivere inciperet, nihil fuit, &
postquam vivere desinit, prorsus in nihilum redit, quod fuit
ante nihil.* Quæ sanè dissona valde sunt illis, quibus E-
pist. 102. utitur, ita habentibus: *Jam eram fastidio mihi,
jam reliquias ætatis infracta contemnebam, in immensum il-
lud tempus & in possessionem omnis ævi transiturus.* Quibus
plura ejusdem tenoris subjicit. Qualiscunq; tamen
certitudinis opinio talis, conjuncta vetustæ traditioni,
vel codicis etiam Biblici, ab uno fortè vel altero antiquis-
simorum per transennam quasi factæ inspectioni, uti di-
ximus, dulcissimis somniis illis occasionem fecit. In
quibus id culpandum quam maximè, quod in nullâ re
aliâ, quam vanis pariter & profanis voluptatibus, pro-
ram puppimq; vitæ suæ in campis illis Elysiis futuræ po-
luerunt. Quod etiam Tibulli sequentia demonstrant,
cum inquit:

Sed

*Sed me, quod facilis tenerosum semper amori,
Ipsa Venus Campos ducet in Elysios.*

Hic choreæ cantusq; virent; passimq; vagantes

Dulce sonant tenui gutture carmen aves:

Fert casiam non culta seges, totosq; per agros

Floret odoratis terra benigna rosis.

Meritoque his somniis lepidè illudit *Thomas Morus*, in *Utopiæ* lib. i. referens, sub *Æquatoris* lineâ, hinc atque inde ab utroque latere, quantum fere spatii orbita solis complectitur, vastas objacere solitudines, perpetuo fervore torridas. Cæterum ubi longius evector sis, paulatim omnia mansuescere, cælum minus asperum, solum vivere blandum, mitiora animantium ingenia &c. Ita nempe contigit illis, quod princeps Apostolorum iudicat, ut in dialogismis seu ratiotionibus suis stulti facti sint, omnisque concepta felicitas in summam infelicitatem illis verterit. Aliter rem omnem edocti sumus, quibus lux purissima divinitus revelati verbi affulget, non falsâ inanique spe deludimur, nec frustratum iri desideria nostra vereri habemus, quando hâc mortalitate expletâ, melioris vitæ, cœlestisque gaudii interminabilis nos participes esse futuros credimus. Scimus ex sacrarum literarum monumentis, indubiis divinæ mentis testibus, expectandam nobis esse quietem & tranquillitatem, omnibus deliciis, ast spiritualibus, affluentissimam. Hinc in pace abire, ad pacem transire, à laboribus quiescere & coram facie Domini refocillari, toties dicuntur beatè morientes. *Beati mortui*, inquit *Joh. Apoc. XIV. qui in Domino moriuntur, quia quiescunt à laboribus suis.* Quiescunt utique à vocationis

ationis & officii negotiis sæpenumero fatis superque molestis & onerosis; quiescunt à laboribus afflictionum vitæ hujus, quibus perquam variis exercentur, pii quàm maximè quoad vivunt, ut ex duris gloriam nanciscantur, per aspera ad astra tendant, vestigia Servatoris sui legentes, ejusdemque mandato, crucem quemque suam ponè se bajulare seriò jubentis obsequentes; quiescunt à laboribus peccati, peccaminosis puta carnis suggestionibus, & actibus divinæ legi adversis, à quibus maxima in hâc vitâ sollicitudo, animique ægritudo summæ indignationi juncta oritur fidelibus, bonum cum Apostolo cupientibus, malum verò exsequentibus. Neque tamen sine vitâ, gaudiique cœlestis sensu quies hæc est. Absit asserere cum Psychopannychitarum male-fano choro, animas defunctorum profundo somno sopitas, tam boni quàm mali sensu destitutas, ac tam beatitudinis quam damnationis expertes, usque ad mortuorum resurrectionem & diem judicii, loco quodam inter cœlum & terram intermedio, vel juxta nonnullos, in abditis quibusdam carceribus & receptaculis subterraneis, à DEI conspectu exclusas quiescere ac delitescere, unionemque cum corporibus resuscitandis, & æternæ vitæ possessionem expectare. Vivit omnino à corporis commercio liber spiritus, aliàs dici haut posset post mortem immortalis. DEUS noster non est DEUS mortuorum sed viventium, dicitur autem Abrahami & Isaaci, dudum vitâ functorum, DEUS: Ergo hi Patriarchæ sanctissimi quoad animam vivunt, corpore in pulverem converso, resuscitationem, novamque cum illâ confociationem expectante, quo argumento oblatrantibus quondam Sadducæis potentissimè ora obstruebat Servator. Effert secum à corpore discedens præteri-

præteritorum & objectorum hic cognitorum memori-
am, eamque actu exercet. Certè anima divitis epulo-
nis, notitiam Lazari quondam, in vitâ miserrimè ha-
bentis, quam in corpore olim habuerat, se adhuc-
dum tenere, ab eodem sequestratam, certò certius si-
gnificat, Luc. XVI. Cur autem animæ in cœlesti sede ha-
bitanti id denegaretur, quod in orco excruciatæ con-
cedendum est. Vivit ita, ut illico à morte fruatur
beatitudine & lætitiâ cœlesti, conspectu DEI, & suavif-
simo consortio Angelorum sanctorum, totiusq; trium-
phantis in cœlo Ecclesiæ. Vitam ergo illi contingere
felicissimam pariter ac jucundissimam quis negaverit?
quandoquidem, quod unicum sufficit probando inenar-
rabili gaudio, conspectu Triunus DEI fruitur, visio
enim DEI, juxta effatum Theologicum, tota merces
est. *Dum sumus in corpore*, uti patheticè, in præsentissi-
mum animæ afflictæ solatium Apostolus loquitur, *pe-
regrinamur à Domino, (per fidem enim ambulamus, non per
speciem) confidimus autem & probamus magis peregrè abesse à
corpore, & præsentem adesse apud Dominum.* S. Ignatius,
martyrii coronam reportaturus, omnique conatu eò
tendens: *Dimitte me*, ait, *bestiarium esse cibum, per quas
est DEO potiri, demitte me purum lumen accipere, illic adve-
niens DEI homo ero.* Hæc illa desiderata pax, hæc, quam
fideles animæ anhelant altissima quies est. Quantum
vero à felicitate Gentilium, per somnium quasi con-
ceptâ distat? Felices ergo nos & ter quaterque felices,
qui non solum migrandum esse ex hac vitâ scimus, sed
etiam quæ nos, eâ peractâ, conditio maneat, infallibili-
ter cognoscimus. Eoq; adspirant, eò desideria sua di-
rigunt, de futuro hac ratione meritò solliciti Christia-
ni, neque spe suâ frustrantur, quin potius omni opinio-

B

ne

ne majora consequuntur, nec enim oculus vidit, nec auris percepit, neque animo unquam homo concepit, quæ præparavit DEUS sui amantibus. Deductus ad hanc tranquillitatem quoque est *Vir Nobilissimus, Amplissimus, Consultissimus* q. DN. JACOBUS Lembke / JGtus & Antecessor Academiæ h. celeberrimus, Consul etiam, raro & vix usitato hæctenus exemplo (hoc enim virtus ejus haut sanè vulgaris meruit) Reipublicæ Rostochiensis, majoribus quotidiè meritis inclarescens. Hic, si ullus alius, vitæ hujus ærumnosæ gravaminum pertæsus, illius melioris consequendæ desiderio incessanti flagravit, & paucis ante mortem diebus, cum gravissimâ valetudine correptus, inter animi potissimum angores desudaret, ingeminavit: hîc non esse quietis & refectiois locum, ibi verò, in cælis nempe, benè sibi futurum, ibi superatis corporis animiq; infirmitatibus, plenissimâ se libertate fruiturum. Quibus piissimis sanè cogitatis, ansam fateor, præmissæ meditationi nostræ qualicunq; dedit. Ut autem paucis vitæ ejus historiam more sveto pertexamus, ortum suum debet Parentibus & Majoribus Clarissimis, siq; de nihilo non est Euripidis sententia illa: nihil esse tam honorificum liberis, quàm bonis & honestis natos esse Parentibus; omnino id contigisse B. n. censendum est, quippe qui longâ serie, Majores, Consulari & Senatoriâ dignitate inclutos, â ducentis fere annis, & quidem alternantibus in officiorum prædictorum splendore, HERMANNIS & JACOBIS LEMBKENIIS, numerare potuit. Patrem habuit *Virum Nobilissimum, Consultissimum atq; Excellentissimum* DN. HERMANNUM Lembken / J. U. D. & Prof. P. celeberrimum, Amplissimæ Facultatis Juridicæ Seniore, simulq; Reipublicæ Rostochiensis Syndicum, egregiis meritis conspicuum;

Ma

Matrem vero feminã honestissimam, virtutibusq; sexum
hunc comendantibus fulgidissimam ELISABETHAM
Schnittlers. Avum paternum venerabatur *Virum Am-
plissimum, Prudentissimumq;* DN. JACOBUM Lembken/
Senatorem veteranum, & Camerarum meritissimum,
Aviam paternam *feminarum Clarissimam*, ANNAM Grib-
nitzzen/ DN. HENRICI Gribnitzzen/ Civis heic qvon-
dam Primarii filiam, in cujus morte sublatae locum, per
secundas nuptias succesit laudatissima Matrona AN-
NA Habenans/ nomine quidem noverca, reapse ta-
men aviae matrisque munia implens. Avum maternum
laudat, *Virum Integerrimum atqve Spectatissimum* DN.
JOHANNEM Schnittler/ spectabilis Collegii sedecim-
virorum hujus Reipublicae membrum primarium, Æ-
disq; Marianae praefectum optimè meritum; Aviam ma-
ternam, *matronalium decore fulgidissimam* ELISABE-
THAM Gusebiers/ *Amplissimi Viri* DN: HENRICI
Gusebiers/ Senatotis & Camerarii Rostochiensis Filiam.
Proavus paternus ipsi extitit *Vir Prudentia laude inclytus*
DN. HERMANNUS Lembke/ Reipublicae Rostochi-
ensis Senator, de bono publico praclarissimè meritus;
Proavia paterna, *femina optima*, MARGARETA Beer-
mans/ ex vetustã Beermanniorum & Croniorum fami-
liã profata. Abavo paterno inclaruit *Viro Nobilissimo,*
Consultissimo, Amplissimoq; DN. JACOBO Lembken/ Con-
sule Civitatis gravissimo, dexterrimoque; Abaviã pater-
nã, *Ornatissimã virtute & pietate Matrona*, TALIA Besel-
lins/ ex antiquissimo Beselinorum genere oriunda,
Abavum maternum habuit *Virum Amplissimum* DN. JO-
HANNEM Schnittler/ oppidi Langeschede/ in dicecesi
Coloniensi Consulem; Abaviã maternam Gertrud
Korbes. Ex tam fecundo bonarum mentium semine

quid nasci non poterat egregium? Qui non ex illis fide-
ribus prodire radii? Prima verò cura Parentes aman-
tissimos, deqve hoc conjugii sui carissimo pignore sibi
maximopere gratulatos, hæc tenuit, ut, qui humanam à
se hauserat, Christianâ & novâ vitâ, mediantibus salu-
berrimis baptismi fœderalis undis potiretur filius. Ex-
inde sollicitè habitus est, omnique operâ & studio in
id enitendum sibi duxerunt prælaudati parentes, ut soli-
dæ pietatis ornamentis, à teneris efformaretur unguicu-
lis. Cumque habilis ad literarum studia ingenii, haud
obscura in primâ jam pueritiâ daret specimina, privatis
primùm Præceptoribus traditus est, ut informationem
ætati & ingenio ejus convenientem adhiberent. Dehinc
Scholæ hujus loci commissus est, ut sub manu ductione
Præceptorum, & præprimis Rectoris B. BLASII GRABII
felicissimi ingeniorum formatoris, juventutisque Magi-
stri, incrementa majora eruditionis caperet. Probè
sic in humaniori literaturâ versatus, ad altiora, quibus
erat natus, applicabat animum, electoque ex superio-
ribus studiis Juridico, Virorum Excellentissimorum Con-
sultissimorumque b. m. Dn. D. JOHANNIS MITZE-
LII, Juris dehinc Prof. Regiomontani, & Dn. D. CAS-
PARIS HABERMANNI, Prof. Almæ hujus, instituti-
oni se dedit, quorum laudabili industriâ, ut & docen-
di peritiâ ac felicitate singulari id effectum est, ut juris
elementa rectissimè hauserit. Sed patriæ glebæ adhæ-
rere ultra, haut è re & decoro videbatur, hinc Lipsiam
omnis præclaræ literaturæ metropolim, ex consilio suo-
rum adire constituebat, allectus potissimum famâ Vi-
rorum undequaque celeberrimorum, quibus tum caput
extollebat Academia illa, quos inter ECHOLTUM
totâ Germaniâ & exteris quoque regionibus celebratissimum

sum, & SCHWENDENDORFFEROS, eâ tempestate flo-
rentes, & publicis æquè ac privatis lectionibus ac disputati-
onibus maximo cum applausu vacantes, sedulo audivit; No-
bilissimi tamen Dn. D. PAULI ROMANI, Jcti & Prof. Ex-
cellentissimi, fideli privatâque operâ præprimis usus, de quo
studiorum moderatore non unâ vice sibi gratulatus, mul-
tumque se illi debere liberè professus est, sanctam semper ser-
vans beneficiorum, ex hoc fonte in se derivatorum memo-
riam. Sed & cupido ipsum inceserat Argentoratensem vi-
fendi Academiam, magniqve nominis viris, REBHANIO scilicet,
& BOCLERO, verè literariæ rei proceribus, aliisque innotescendi.
Eò ergo se bonis avibus contulit, & aliquandiu ibi-
dem commoratus, cum in tantum explevisset desiderium suum,
favoremque Virorum prælaudatorum insignem, castissimis
moribus suis & eruditionis quoque documentis egregiis sibi
conciliaffet, abitum meditatus est. Helvetiâ inde salutâ
& inspectâ, in Belgium profectus, & illam non tam par-
tem orbis, quam imaginem & compendium quoddam mira-
tus est. Vidit amplissimam urbem Amsterdamum, in quâ
totius mundi opes quasi maritimo quodam recipiuntur hospiti-
o, florentissimum illud Europæ emporium, quod suffulci-
unt putrescentes pini; universamque Hollandiam, aliasque
aditas Provincias, Academias item Groningianam & Franke-
ranam non obliviosus spectator lustravit. Noverat benè spe-
culatorem se in exteras regiones missum esse, ad res huma-
nas explorandas, ad statum Rerum publicarum noscendum &
pernoscendum, ut observatu digna, in usum aliquando trans-
ferret. Reversus exinde domum est, ut voluntati suorum
satisfaceret, inibique eruditionem suam, egregiis incremen-
tis auctam, patriæ dulcissimæ testatam facere satagens, dis-
putationem publicam, de pecuniâ lustricâ, sub præsidio Viri
Nobilissimi Consultissimique Dn. GEORGII RADOVII, Jcti
& Prof. eo tempore Academiae hujus celebratissimi, nunc
Reipubl. Lubecensis Syndici Prim. & Capituli Cathedralis ibidem
Præpositi fulgidissimi, eximiâ cum laude, benignisque applau-
dentium suffragiis habuit. Anno 1672. alio documento pro-
bare eruditionem suam & in studio Juris profectus, apud ani-
mam constituit, publico Amplissimæ FCtatis examini se stitu-
ras

rus. Cujus etiam rigorosa tentamina expertus, talem se præstitit, ut omnium calculo dignissimus deputaretur, qui summis in utroque Jure maceretur honoribus; pondusque haut leve existimationi jam partæ addidit disputatio inauguralis, de Exceptione Senatûs-consulti Macedoniani, quam patrocinii haut indigus egregiè defensitavit. Collegia hinc varia Juridica, benignè indulgente Amplissimo Jctorum ordine, virtutis ejus haut ignaro, habuit, frequenti Auditorio nunquam destitutus: ea enim fuit ejus in docendo perspicuitas, dicendoque suavitas, ut accedere industriâ, singularique quâ pollebat humanitate, attrahere fovereque ab ore pendentibus facillè nulloque negotio quiverit. Arrisit ingenium ad majora factum, pariterque studium publico bono profuturum, Amplissimo urbis hujus Senatui, Academiæ Compatrono munifico, qui eum exinde Professore suum voluit ac designavit; quod officium, benevolentissimè oblatum, sumptâ prius insulâ Doctorali, Anno 1674. d. 4. Septembr. solenniter suscepit. Qualem succedente tempore in eo se præstiterit, longâ commutatione exponere superfluum duco. Loquatur cathedra, loquantur lectionum, disputationum, Collegiorum exercitia innumera, loquantur tot Principum Consiliarii, Doctores, causarum Patroni, aliique hinc inde regendis Rebus publicis admoti Viri, omni laude dignissimi, qui Lemkenianis horis, Jurium fundamenta se debere haut inviti fatebuntur. Cum autem cœlibem porro vitam agere, haut conveniens sibi duceret, connubialia sacra meditatus est, amoresque ambiit, Virginis tunc Nobilissimæ, rarisque virtutum ornamentis fulgidissimæ, MARGARETÆ MEVIÆ, Incomparabilis illius, omni-que laude nostrâ majoris Jcti, cui jure meritoque applices illud, non omni ævo Phœnicem nasci, vereque adeo Illustris, Dn. DAVIDIS MEVII, summi Tribunalis Regii, quod Wismaria est Vice-Præsidis &c. dilectissimæ Filia. Successit ex voto negotium, ita ut Anno 1679. nuptiali eam fœdere sibi sociaret; neque infœcundum hi Conjuges, mutuo amore flagrantissimo se complexi torum experti, sed benedictionis divinæ merito, quatuor dulcissimorum pignorum parentes facti sunt, nimirum, DAVIDIS HERMANNI, MARIE ELISABETÆ, JACOBI EMANUELIS, & ANNÆ, quæ ultima, stat im

statim à partu extincta est, reliquis adhuc superstibus, quæ
fovere gratiâ suâ summum Numen velit, ut in pietate, aliis-
que virtutibus & honestis occupationibus, felices progressus
faciant, nee ab avitâ virtute degenerent. Majus tamen adhuc
malum partus hic ultimus, non uno contentus attulit. Ipla
enim Mater, atrocibus violentis que doloribus superatis, reddi-
toque uteri onere, acerbæ mox succumbere morti coacta est.
Quantum hoc ipso vulnere, cordi beatè defuncti nostri inflit-
tum sit, judicare facilè est, iis maximè, quibus ignotum
haut est, quâ animorum consensione, quàm placidè, nunquam
reconciliati Conjuges hi vixerint. Luctu decenter peracto,
ad secunda vota transire è re suâ duxit, divinæque providen-
tiæ nutu ac dispositione, tori sociam novam adseivit, Virgi-
num lectissimam, Nobilissimam ANNAM MARIAM Schwarzk-
topffs / Viri Consultissimi Amplissimique Dn. CASPARI
Schwarzktopffs / Jcti, Sereniss. Duc. Meclenburg. Consiliarii,
Civitatisque Wismariensis Consulis Senioris & Syndici, am-
plissimis meritis, magnisque negotiis incluti, primogenitam;
quæ ipsum pariter pulchrâ prole Parentem fecit, enixa scilicet
ELISABETAM CATHARINAM, CASPARUM, JOHAN-
NEM FRIDERICUM, non diu superstitem, ANNAM MAR-
GARETAM, & CAROLUM DIETERICUM, itidem jam
denatum: quam Patre orbam pariter sobolem, providissimo,
summoque omnium, qui filii vocantur Patri in cœlis commen-
damus. Substiterat hætenus in Academicis circulis B. N.
inque illis, celebritate nominis haut vulgari auctus, persiste-
rat. At enim vero, aliter quàm ex opinione nostrâ res mo-
deratur summum Numen, quo disponente Civitas inclyta Ro-
stochiensis, uno ore, unoque affectu eum expetiit rebus suis
Præsidem. Electus itaque, Patrum Conscriptorum conspiran-
tibus suffragiis in Consulem est, Anno 1691. 20. April. Ex quo
tempore quam laudabiliter præfuerit, quantam in consiliis
oportunitè capiendis prudentiam, in dandis fidem, in exse-
quendis promptitudinem demonstraverit & constantiam; quâ
humanitate & comitate, ad devinciendas hominum volunta-
tes naturâ genitus & velut industriâ factus, omnium favorem
sibi conciliare studuerit, res ipsâ satis superque testata est, neque
livor

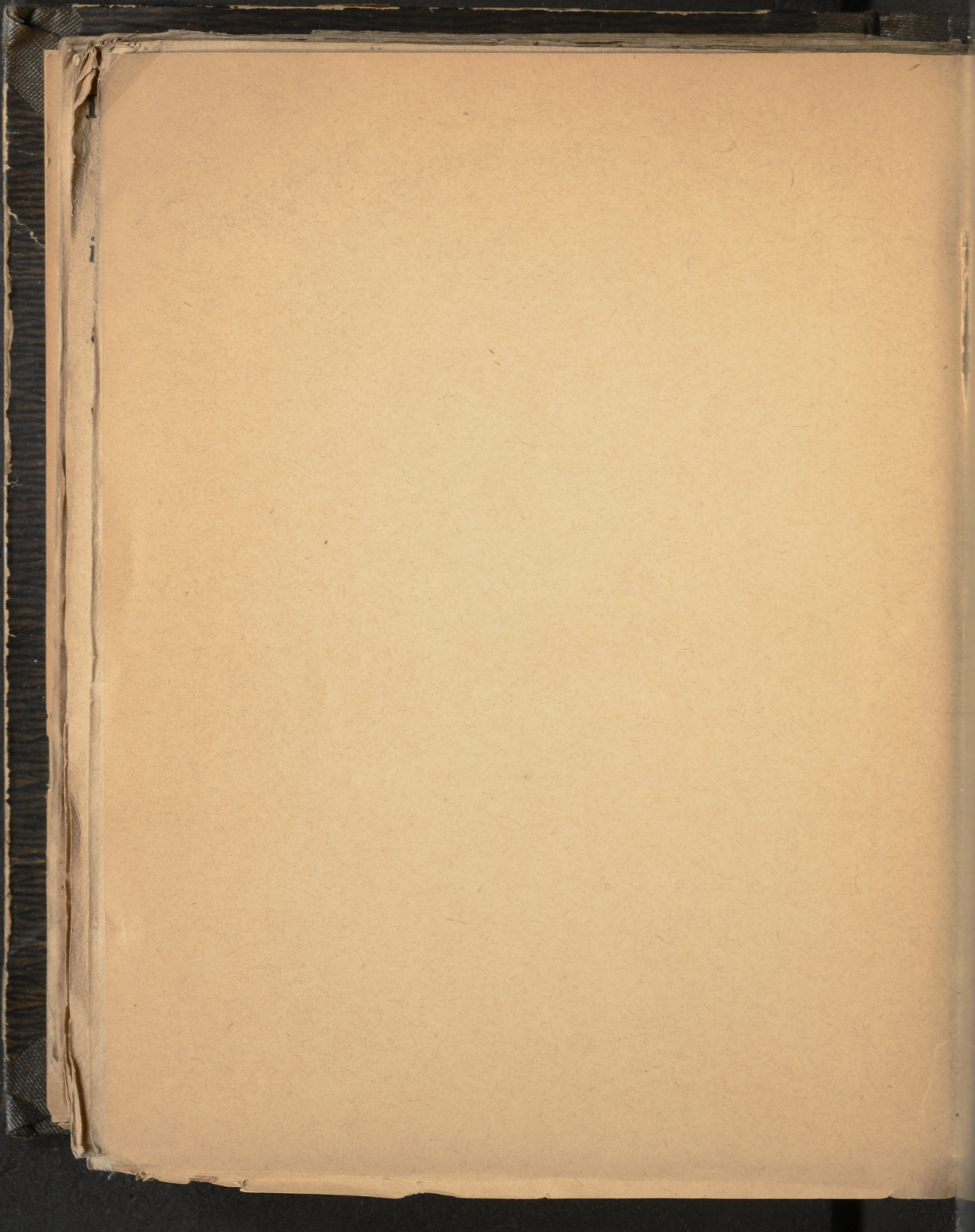
livor ipse id facile diffiteri poterit. Paucis multa complectar: iis
B. n. virtutibus præpolluit, eò in hanc Rempub. affectu fuit, ejus-
que salutì sollicitè adeo advigilavit, ut cum M. Tullio Ci-
cerone, PATRIS PATRIÆ, cum Aristide JUSTI, cum L. Cal-
phurnio Pisone FRUGI cognomina, jure suo mereatur; majori-
busque sine omni dubio meritis indes inclaruisset, si longius
producere vitam ei datum esset. Cum verò nulla laus alia, cum
verâ pietate & religionis studio comparanda sit, tanta sanè in
B. n. hæc ipsa quoque fuerunt, ut vix majora in ullo alio esse
potuerint: Deum sincero pectore coluit, nullum à sacris medi-
tationibus diem reliquum fecit, conscientiæ rationem curatissi-
mè habuit, labem peccati vel nativam vel contractam, piâ con-
fessione, comitante semper alto pectore conceptâ de admissis
peccatis tristitiâ, eluere studuit; sicque vitâ Deo placente, ad
mortem etiâ, quam frequentissimè meditabatur, nunquam non
paratus exstitit. Et quidem prodromum hujus, morbum melan-
cholico-hypochondriacum gravissimum, haut ita pridem sensit,
cui debellando, cum Excellentissimorum hujus loci Medico-
rum, Dn. D. BARNSTORFII & Dn. D. SCHAPERI, Professorum
& Practicorum famigeratissimorum, Dnn. Collegarum honora-
tissimorum, cura omnis & industria haut fuerit, elapsâ die 20.
Februar. accedentibus ad ultimum Epilepsiæ insultibus,
spiritum Deo reddidit. Communis inde luctus totam hanc Ur-
bem occupavit, quæ unius biennii circiter spatio, tertium jam,
post LIEBHERRIUM & FISCHERUM, quanta Nomina! quan-
ta Reipublicæ hujus quondam columina! amissum, illorum
virtutis æmulum, denuo luget Consulem. Refarciat da-
mnum benignissimus Deus, malaque omnia, quæ tanti por-
tendere casus solent, ab hâc Republicâ clementissimè avertat.
Impleat Is etiam solatio sancti sui Spiritus, mortem hanc acer-
bissimis lachrymis deplorantes, Matrem, Conjugem, liberos,
propinquos; nosque omnes novissimorum salubriter recorda-
ri faciat. Quod restat, Cives Academia, ut Defuncto, eâ quâ par est
frequentia eatis exsequias, eo ipso affectum vestrum in Viri mo-
rita testaturi, majorem in modum ab omnibus &

singulis contendo. PP. Rostochii

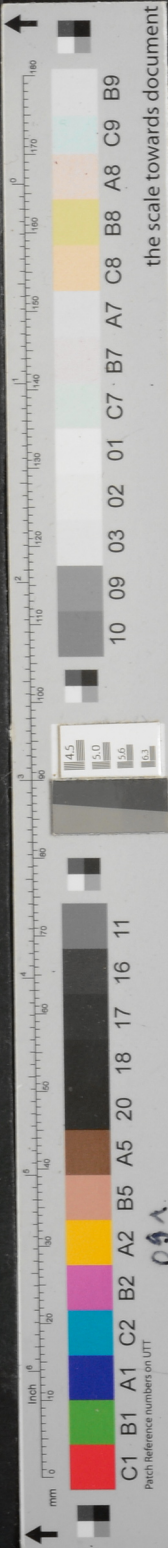
Anno. 1693. d. 3. Martii,

Conventus fiet horâ I. in Æde B. Virginis sacrâ.

☉(O)☉

the scale towards document

Image Engineering - Scan Reference Chart - TE263 - Serial No. 09A
Patch Reference numbers on UTT

ges ac Principes sæpè attoniti audivere : Sua-
minentis vim , non secus ac Demosthenici
petum imperij Proceres sæpè sensere. De
non tantum privati, sed & publici partibus,
inis forma, de religionis purioris vindicijs,
ibus rectè instituendis, litium prolixis telis
ad publicam salutem conservandam necessa-
ovellorum nostri ævi, novas Utopias somni-
lut alter Sulpitius, studio, usu, experienciâ, &
sed & archivis actisq; publicis haustâ scientiâ
planè lepore differebat. Deniq; Encomio Lucij
storû disertissimû & oratorû jurisperitissimû
t. Accedebat naturalis cum decenti venustate
ta gravitas, in divino cultu pietas, in homini-
s, in negocijs expediendis dexteritas, in adver-
peris continentia, in fortunæ instabilitate
quâ bonæ conscientiæ scuto munitâ, omnes
umniarum, invidiæ & livoris ictus ac morsus
repulit. Aulicis negocijs gravibusq; causis
& occupatissimus fuerit, semper tamen
in respexit, ejus ut quondam alumnus, ita
as defensor, imò & excultor perpetuus fuit.
oz. viro consultissimo Joanne Albino, pandectarum Pro-
bente, eidem in officio susceptus & in collegium Juridici
us fuerit; præstitit se quoq; in hac vitæ statione fidum
siones crebræ, publicæ curæ & molestiæ, eum aulicos &
iri & Labeonis Jcti exemplo annum quasi cum labori-
quibus tamen cum sensu nimis irretiri & aulæ astringi
caria viri consultissimi Christiani Ohmichij J. D. exitij,
demicum sibi creditam, luculenter fœneravit. Virtuti-
n adversus affectuum motus, & adversitatum impetus
mavit, seq; invictum reddidit : ast à morbis corporis se-
otius quò animo fortior, eò semper fait corpore debiliore
um in itinere quodam officij ratione suscepto, correptus
ti initio typum tertianæ simplicis gessit, ita non multò
sentavit, & in ædis inducijs indultis, majori paulò post
ruans, incrementum sumpsit, in quartanam degenerans,
Accesserunt lienis & mesaræi obstructions, & quart-
ples scorbutus, perennis itidem à capite ad fauces & pul-
alcens indelinens tussis, cujus vehementia, venula pul-
monum